

Nevěsta byla v bílém

Byly chvíle, kdy Limberský kladl milence na srdce, aby nevzdychala, nestál o její ozvěny, těšil se z toho, že ji má jako nehluchý automat na rozkoš. Věděl, že u ní není první ani poslední. Že jí imponuje jako Pražák a je spíš zvědavá než zamilovaná. Než aby mu něco nalhávala, to radši tichý prožitek tady na ponebí, na hambalkách, nebo jak se tyhle intimní kouty ve stodole šrafované zaprášeným sluncem nazývají. Lucie hýřila bezstarostným půvabem, měl ji skoro každý, či spíše ona každého, v baroku emancipované vesnice, a nikam nespěchala. Chtíč byl mladý a silný – stočená kadeř vlasů pod bujnými hroty bělostných ňader – ale skutečný cit jenom plamének, jenž by zdaleka nestačil na rodný krb. Měl ji rád, o víkendech, jako připravenou služku v pokojíku za kuchyní. Vozil jí dárky. Předstíral, že má vážnou známost. Předstíral sobectví, aby nějakou vroucností neprojevil slabost, a vedl ji toliko na tajném kontu nezdaněných lásek. Proto si na ni nikdy nedělal nárok a nebojoval o ni, ač se nebránil rvačkám na venkovské zábavě. Lucie nepředpokládala, že ho bude vlastnit, věřila, že chodí v Praze s nějakou architektkou, a to ji k němu nezávazně přitahovalo. Cítila přitom jakousi promiskuitní rovnoprávnost.

Otec vdovec se v sobotu zastavil u nich na chalupě a napil se s jeho otcem. Ve vsi byl starosta a předseda loveckého spolku, na laňku z vlastní obory ale nestačil; Lucie byla honorace s ucouranou sukni a maturitou, nevěděla ještě, co bude dělat, ale nespěchala. Možná půjde na zemědělkou. Když zavřeli družstevní kravín, jezdila do Benešova točit pivo. Na občasnou výpomoc, když jí zavolal majitel hermy. To potom do noci obsluhovala karbaniky a dostávala slušné spropitné. Byla chápavá, vystačila si s málo obrazy a vzpomínkami, a tak se s Limberským dobře doplňovali.

Řekla mu, že prvního kluka měla ve třinácti. V hasičárně za stříkačkou. Byl to blbec, nechal se nalít na vojnu, je z něho žoldněř v mírové misi na Balkáně. V Přerově

má ženu a dvě děti. Dobře mu tak. Už o něj nestojí. Byla i vtípná. Jednou se zeptal, jestli by nechtěla bydlet v Praze. Abych musela být inteligentní? zasmála se hrdelně. To se naučila v kravíně.

Potom idylu návsi rozpoltil hluk silného motoru a zjevil se Quido na litrové Yamaze, s červenou helmou a vlasy na ramena. Lucie pocítila něco nepoznaného. Učarovala jí kožená motorkářská bunda, arzenál řetězů, psích obojků a náramků, temný svit v očích Itala a luzné bell canto pod záběrem čtyřtaktu. Chřípí se zachvělo a Lucie vzplanula živočišným citem ke koňským silám, jež slibovaly plážové rozkoše pod Vesuvem.

Basbaryton motorky v Blažimi tehdy přehlušil křovinořezy i motorové pily. Quido z Neapole zabrzdil před modrou čekárnou, kde se scházela místní omladina, chalupáři a náplava z Prahy. *Scusate, da dove...* ptal se. Obvykle tou dobou řešili otázku pálení čarodějnic a kam umístit májku anebo sud piva. Neškodné pohanské neřesti se podobaly ctnostem, však Ital měl ve válkách tušené hříchy, tajemný multikulturalismus. Chtěl vědět, jak se dostane na Novou Živohošť. Prohlíželi si ho. Prohlíželi si mašinu. Yamaha utichla, ale doznívala ozvěnou jižních rovnoběžek.

Na návsi byly dva domy neplatných nápisů vyhynulé kultury: zrušená obecní knihovna (nikdo už nečte) a zavřené pohostinství (lidi pijou lahvové pivo doma), zvonička, rybník, hasičská zbrojnice, plechová zastávka autobusu. A na jednou Ital. Možná nebyl tak vysoký, ale motorkářské boty z něj dělaly kovboje. Vesničtí mládenci také jezdili na motorkách a na čtyřkolkách, buráceli po lese, opilí se vraceli z diskotéky přes nehlídaná pole, a právě proto poznali závodní model. Takové se prohánějí na autodromu v Monze. Kdyby to byl přespolní odvedle, moc by mu neporadili, ale na cizince se nežárlí. Cizinec z ciziny se obdivuje. Objeví se a zmizí. A tak mu vysvětlili cestu, protože džípíes nerozezná Starou a Novou Živohošť, a hlavně ne adrenalinové trasy rozrytých lesních steziček. Snažili se dokonce mluvit italsky a on česky, pak přešli rozumně k angličtině.

Lucie zahlédla okrový palác na tyrhénském útesu, tete-
líci se horkem o vysokém jaru Středomoří, s terasou, bel-
vedery, pergolou a jalovci, lesklé jachty, oblaka jako z road
movie.

Ani Ital nezůstal lhostejný. *Che bella! Che angelica!* pomys-
lel si pekelný anděl a otálel minutu s upřeným pohledem.
Potom se rozhlédl po kulisách těch provinčních furiantů,
nakopl motor čertovským kopytem a byl pryč. Se zdviže-
ným hledím a předním kolem, jak jinak, a Lucie zasněně
hlála zvířený prach.

Byla sobota. Oranžové tóny ostrého západu přecháze-
ly v klekání stínů ve vrbách u rybníčku. Na Živohošti hraje
Brutus, vzpomněla si. To víme taky. A věděli také, že tam
dnes všichni skončí. Dalo se čekat, že uvidí Itala, že přijde
víc Italů, hejno motorkářů. Vesnická chasa byla homogen-
ní, všichni mladí a těkaví, Lucii bylo devatenáct a Limber-
skému pětadvacet, ale vypadal mezi nimi nejmladší. Venko-
vští muži jsou brzo dospělí, zvyklí pracovat rukama, zvyklí
brzo vstávat, brzo se ženit. Na to on má dost času.

* * *

Z koncertu odešel dřív. Opilci hulákali pod hvězdami, pro-
stranství čpělo močí. U jezera cinkal smích ztracených dvo-
jic. *Back street girl!* Nežárlí, ubezpečoval se. Dandy nedoufá
ani nezoufá. Ale byl našťvaný. Samozřejmě že tam byl Ital.
Samozřejmě se jich na zábavu sjelo víc. Samozřejmě se tam
kolem nich motaly holky a nejvíc Lucie kolem Quida. Kdy-
by o to Ital stál, řekl by mu, že mu to nevádí, že on už ji
nezávazně měl a může mít zase, že fandí románské vzájem-
nosti a v Praze má teprve tu pravou kamarádku na vážno
(neměl), ale musel si přiznat, že ho to šťve, protože dnes vi-
děl Lucii v gotické kvalitě štíhlého těla, jež byla v takovém
rozporu s její prostopášností, viděl ji novými očima, oči-
ma apeninského cizince, a všiml si, jak je půvabná, a že ji
vlastně nikdy neměl, protože téměř očima ji nepředchází
žádná pověst. Že má zdvižený horní ret a nosík, alabastro-
vé zuby a dlouhé nohy v krátké sukni. Že dobře tancuje.

Jenomže nejvíc s tím Quidem. Sám tancoval také, s nějakou mladou paní bez manžela z Křečovic, která by o filipjakubské noci ráda zhřešila, ale přenechal ji sousedovi. Skupina Brutus hrála tvrdý rock, jindy by zůstal.

Byl rozmrzelý. Dokud ji osahával majitel herny, kde točila pivo vekslákům z Konopiště, bylo mu to jedno. Tohleto tady je importovaný zájem, který mu vadí, ale je trapné mu čelit. Teprve teď vidí, že je opravdu podobná té blondaté sexbombě z televizních zpráv, která je proti ní okoukaná, tu už zhlitly očima miliony, je ohmataná, bezcenná, silikonová, patří všem, prošlá bankovka, falešné rty; Lucie má hezčí nohy, nikomu nepatří a on si ji může nezávazně dopřát z laciné půjčovny. Ale docházelo mu, že je to obezlička, že mu na ní najednou záleží.

Italové byli veselí a závčas koupili pítí bandě svalnatých motorkářů z Týnce, tím se zabezpečili, získali ochranu. Týnečtí měli svoje holky, rvačka nehrozila. A také poradili Italům, kudy jet do kempu po pivu a po trávě, aby je nechtyli policajti.

* * *

Jaro ustoupilo létu. Běsnilo chalupářství, mumraj shánčlivosti, rezatých plůtků, barelů a kompostu. Víkendům na chatě se vyhýbal, jak to šlo, zůstával v Praze a vymlouval se na práci, na nové počítačové programy, které psal, neboť otec, věčný kutil, by ho zapřáhl k míchačce na maltu. Když tam nakonec přijel, dozvěděl se od vrstevníků, že Lucie odletěla do Itálie a má se vdávat. To si pospíšila, pomyslel si. Takže toho flirtu na zábavě využila a zasekla Itala nadobro. Uznale pokýval hlavou. Jen jestli to není moc brzo, dneska se holky vdávají ve třiceti, nebo žijou s *přítelem*. Strašlivé slovo. Na druhou stranu... má toho už dost za sebou.

Příště mu otec Lucie ukázal na laptopu obrázky rodiny, které pořídil na svatbě v Neapoli. V Nekropoli, pomyslel si Limberský mladší, když si je prohlédl. Ostríhaný Quido se tiskl ke strnulé Lucii. Druhdy elastický motocyklista vypadal bez kombinézy ztěžklý jakousi pastózní rozbředlostí,

hroziví strýčkové na fotografii podsadití, smrtelně vážní jako přátelé italské opery, scházely jenom futrály na housle a smysl pro humor. Zejména otec ženicha byl neveselý typ, model jednoduchého kmotra, možná pašerák cigaret nebo vlastník úklidové firmy; matka rozložitá kyrysnice, samolibá a vševědoucí, a za ní tušené obrazy domácího pekla. Ostatní ženy v květovaných šatech, sešvagrené čarodějnice, držely urputně v náruči svá batolata, ve tváři vegetativní úsměv. O hlavu větší Lucie s modrýma očima působila jako rozpačitá vyslankyně dobré vůle, jež přivezla domorodcům antibiotika a slabikář a teď neví, kterým letadlem se dostane zpátky. Motorka se do obrazu nevešla.

Quido je účetní v bance, řekl mu starosta s nejistým optimismem. Má slušné vyhlídky na postup, až si dodělá počítačový kurz.

Aha.

Takže účetní. Tenhleten švihák. *Tale bellimbusto!* Bez bot na motorku menší než ona. Což to by nemuselo vadit. Ovšem vypadá odevzdaně, zařazený do železné kartotéky v té patriarchální rodině. A vlasy má ostříhané. Takový Hell's Angel v mimoúředních hodinách, po pracovní době.

Občas na ni myslel. Občas ho bodlo u srdce. Co jí chybí; nektarem s ambrózií se krmí, kdežto zde lidé vodnicí a řípou se živí. V limbových hájích lemovaných večerním purpurem brouzdá se šťastným princem, pak sednou na motorku, dojedou ztlumenou rychlostí na noční esplanádu, plácají se dlaněmi o dlaně se zlatou mládeží, pijí kolu a iontové nápoje, kouří marunu. Zasněná sopka, ohňostrojnad Ischií, mandolíny, bělostný mramor kolonády... akasmit, brokát, tygří kožešiny pod rujným ložem novomanželů. Přál by jí to. Ale nejspíš se nudí. Na fotce viděl něco jiného. Na fotce nevypadala vesele.

* * *

Za půl roku zazvonila u něj doma v Praze. Bylo zas jaro. *What a shock! Lulu's back in town!* Limberský měl právě vlastní byt na hypotéku. A ten večer žádnou návštěvu.

O novém bydlišti věděl málokdo a Lucie na prahu zapůsobila jako zjevení. Nejenže jí ani nemohl dát adresu, ale předpokládal, že už bude tou dobou italskou matkou ve stínu alkovny antické vily. Že kojí nebo se strojí k rodinné večeři. Špagety, víno, olivy, rajčata, frutti di mare... Že už jsou jejich vztahy přetrhané. Ztratila jsem na tebe mobil, oznámila mu suše, tak jsem přišla rovnou. Přes rameno měla jen modrou kabelku od Gucciho na dlouhém řemínku. Nezlobíš se.

Pojď dál, zval ji překvapeně. Mám tady bordel...

Ani se nerozhlížela po ajtáckém bytu s reprobednami, hifi věží, poházenými svršky a dévéděčky, šla na jistotu a usedla na zvalené posteli jako lenní paní toho místa. Utekla z Neapole. Máš něco k pití? Dal jí pivo. Pak se rozpovídala. Zprvu ji neposlouchal, vjem byl tak silný, byla tak bezelstně dívčí a smyslná, rozčilená a půvabná, přestože neupravená, unavená a rozcuchaná; z optického vnímání se až po chvíli stalo akustické, teprve po chvíli ji začal poslouchat a docházelo mu, co říká.

Jen co se vdala, bylo veta po všech těšidlech a radůstkách. V italské rodině vládla přísná hierarchie a kázeň. Panovala tu rozkročená tchyně (*suocera*), jež přidělovala skromné kapesné, počítala jí ručníky, složené prádlo; denně docházelo přibuzenstvo naléhavého křiku, štiplavé matrony, jedna hodná, druhá zlá, třetí úplně blbá. Kdy se naučíš cedit makaróny! Po osmé večer nesměla z domu. Quido se vracel pozdě. Po práci v bance se scházel s kamarády, doma byl takhle malinký. Kdyby aspoň chlastal. Ale Ital pil kávu, kolu a sledoval *calcio*. Nudil. Čekalo se, až Lucie zabřezne, a čekalo se čím dál nervózněji a výhružněji. Nemohla jim říct, že motorkář je v posteli nemožný. Těch několik dnů loni na jaře byl jiný, žádný přeborník, ale zábavný, viděla ho romantickými očima, motorka galvanizovala bělostné slabiny; po odjezdu posílal denně milostné e-maily, nabídky k sňatku. Doma z něho byl kapoun, pevný úd Banky Napolitana. I na něj doléhal tlak rodiny, která severní nevěstě nevěřila. Kalábrijská přízeň plnila všechny stereo-

typy, jaké si člověk utvoří z neorealistických filmů. Feudální zbedněnost. Veškerá zdánlivá rovnoprávnost studentek na vespách spolužáků končí za dveřmi manželských ložnic, ať už bydlí v přístavu Santa Lucia, nebo v procovské vile na Via Commodore. Dům byl velký, ale pro tři rodiny tady nebylo soukromí. Tak je to v Kampánii a Kalábrii běžné. Pokrevní pavlač, kuratela matron v černém. Vyprázdněné dny a srdce.

Bonaventurovi nebyli mafiáni, což nevylučovalo primitivní tradice, bití a zamykání manželek, možná i krevní mstu. Do města přišli z ještě většího jihu a Kalábrie, jak známo, se vyznamenává víc dobrým vínem než rozumem svých synů. Nebyli ani chudí, ale žádná honorace, závodní motorku, virilní symbol, měl Quido na splátky. V neděli chodili do kostela. Ženy se křížovaly stále, muži před jídlem. Mlsný tchán, který tak trochu tušil, že syn je nedostatečný, se přitlačil, kde mohl, slintal jí za krk a šeptal obscenosti. My se vždycky uměli o svoje nevěsty postarat, ať tak či onak. Zajímavý dialekt.

Mezi příbuznými měla jedinou přítelkyni, podobně zklamanou švagrovou, *cognatu*, Concitu z Milána, tedy také ze severu, se kterou si rozuměla a která ji učila italsky. Té se svěřila, že má celé té komedie dost a hodlá utéct. Začaly kout společný plán na útěk, což u Concity komplikovalo malé dítě. Mezitím jí dohodila Luigiho, pasáka na výpadovce do Pozzuoli, kam docházela šlapat v odpoledních hodinách, kdy měla dovoleno seznamovat se s městem a oficiálně navštěvovala knihovnu. Neboť nedostatek peněz nejvíc svazoval, bez nich a bez dokladů byla jako bezruká. Během pár týdnů poměrně zbohatla, tedy vydělala si alespoň na různá přilepšení, protože byla na silnici nejhezčí a žádaná, světlý nordický typ. Luigi byl surový, ale uznalý pasák a rád by, kdyby mohla chodit i večer a do privátních klubů. Ale chápal její situaci a zatím netlačil. Hodně paniček v Neapoli šlapalo.

Nakonec musela pečlivě plánovaný útěk improvizovaně urychlit. Na Via Cabirina, ve špalíru ukřižovaných prosti-

tutek, ji ze svého lamborghini zahlédl tchán slídící po mladém mase a sobotním ukojení. Minuta oboustranného úžasu. Potom katovská ruka ve spuštěném okénku, neapolská gestikulace: *Che disonore! Infamia! Putana! Etc.* Lucie mrkala nalepenými řasami. Musela se zasmát. Od tebe to sedí, ty starý prasáku.

Zážitky podobného druhu vystavují smysl pro humor těžké zkoušce, otec účetního mohl být ozbrojen; raději přeběhla suchopár u silnice, poházený kondomy a nedopalky, ornici dalších vzlyků, a doběhla na pláž ke skále zryté příbojem, odkud mobilovala Luigimu, jenž zdálky scénu sledoval. Zuřil, a bylo nebezpečí, že přicválá na svém skútru, ztluče ji a vrátí na chodník. Vysvětlila mu, že se jí udělalo špatně, že se jde osprchovat, na kafe a vrátí se. Jistě, jistě, peníze za posledních pět zákazníků má u sebe a odevzdá hned, jak se vrátí. Ale byla rozhodnutá ztratit se jednou provždy, teď, v tuhle chvíli, nejenom z města, nýbrž i ze země.

Raněná hrdost neapolské rodiny představovala bezprostřední nebezpečí a nasadila jí ostruhy. Doběhla na roze-stavěné Grandi Stazioni, kde si na záchodě smyla barvy své profese a svlékla síťové punčochy, aby ji nepoznali organizovaní pasáci, kteří tady slídí po takových útěkářkách a ve vedlejším úvazku si pomáhají strháváním řetízků z krku belgických turistek. Se sklopenou hlavou si koupila jízdenku do Německa, kam to šlo za dnešní honorář. Našetřené peníze měla doma v tubě od šampónu, tam se nemohla vrátit a kreditkartu si bez dokladů nezaložila. Dojela do Mnichova, odtud stopem do Norimberka a dalším kamionem do Čech. V noci druhého dne byla v Praze. A zazvonila u Limberského, kam snad drápy italské rodiny nedosáhnou; protože jejího otce budou určitě kontaktovat a dceru buď žádat zpátky, nebo reklamovat jako vadné zboží.

Kráska v nesnázích, ještě v minisukni z italské výpadovky, se potřebuje vykoupat a vyspat. Uvědomil si, že prostitutky lžou, i když nemusí, je to jejich přirozenost. Ale vypadala k smrti znavená, tedy důvěryhodně, ujela osmnáct set